

Kým sa takto trápil, jeho priatelia sa schádzali. Pretože im chýbal a už dosť dlho sa medzi nimi neukázal, s narastajúcim pocitom zvedavosti a záujmu pátrali po ňom, sledovali ho. Spomínali ho, neustále im bol na mysli i na jazyku. Rozprávali, vymýšľali si o ňom neuveriteľné príhody.

„Predstavte si, videl som Tristana, ako sedí meravý, možno i celé hodiny, na smetisku na Frambore.“

„Tristan, čo tu robíš?“ pýtam sa ho, keď som sa pri ňom zastavil.

Tristan odpovedal ako z hrobu, nepríčetný:

„Destilujem des a hrôzu.“

Alebo sa hovorilo i takto:

„Predstavte si, idem hore Palisádami a pískam si, lebo som si hrkol vo Dvore. A tu, akoby sa bol z dlažby vynoril, zjaví sa predou mnou človek. Nekráča, len sa vznáša mimo dosah všetkého, čo mi je povedomé. Zmocnila sa ma namojveru neurčitá obava. Ale neušiel som, lákala ma zvedavosť. Priblížim sa a pozriem mu do tváre:

Tristan!

Ten človek načisto zdíval. Z úst sa mu penilo a z očí šľahal plameň. Ale zmizol mi, len čo som si to stačil pomyslieť. Hľadal som ho popamäti v skliepkoch, dvoroch, kuticiach. Naveľa vrazím do pivničného bytu, že len tam bude, keď ho nikde niet. A naozaj!

Na dlážke leží Tristan, v tvári krvavý. Nad ním sa skláňa dáky stavec s bradou. Mohol byť najskôr žid alebo dáky sýrsky astrológ, na hlave burnus, na čele kryštál brúsený.

Myslím si: Tristan mal hádam epileptický záchvat, ak nie je opitý.

Starec vraví: Odíďte! Ten mladý človek je zasvätenec kabaly. Na prsiach sa mu opáľal prepálený amulet, ktorý môžu mať len adepti druhého stupňa zasvätenosti.

Raz, ako tak sedel na rybárovom mostíku, v krajine za chrbtom vytušil kohosi, chodcov. Blížili sa mu od chrbta, dlho, dlhšie ako v skutočnosti.

Tíchol, meravel. Napokon v duši vykrikoval, hoci sa ešte ani neobzrel:

To sú oni!

O tomto čase, tu a v tejto chvíli to mohli byť iba oni, jeho priatelia. A naozaj, prichádzala roztratená skupina. V Majerníkovom priestore kráčali, po hrádzi sa blížili Vnuk, Snoha, Zachar, za nimi trojica Beniač, Ormís, Bunta, nad nimi v priestore Majerník, prítomný silou svojho videnia.

On, Tristan, mal, dosiaľ mal, bola jeho táto mohutná rieka, svitná povrchom, temná vnútri. Túto chvíľu a či celú noc prežil a prečkal v jej zajatí. Plynula, čerila sa mu v závanoch nízkeho vetra, šumela mu dažďom, celý sa v nej zabudol.

A teraz ho takto pristihnú! Cítil sa nevýslovne zahanbený, azda preto, že pršalo, celú noc pršalo a on ani nevedel, nedbal, že prší, dážd' mu steká po chrbte, vyzeral ako utopenec alebo zmok. Azda preto. Nuž ale prečo vyskočil na mostíku a utekal pred nimi na breh, potom po hrádzi?

A oni za ním. Tristan! – blýskali nad ním výkrikmi. Chceli ho polapiť krikom. Z ničoho nič sa strhla čudná naháňačka. Napokon ho jedni predbehli, druhí mu cestu späť zastali, obklúčili ho, ale nič v zlom.

„Tristan, to si ty?“

A on, Tristan, práve dobehol na ďalší rybársky mostík, na samý koniec fošne. Zdvihol ruky nad hlavu: len skočiť. Vtedy si pomyslel výhrazne ako chlapčisko, smrteľne vážne: Len ma ešte chytajte a je po mne, utopím sa.

K čomusi takému sa ťažko priznať. A prečo aj by to bol urobil? O mihnutie oka to obrátil, akiste práve tak nevážne vykríkol:

„Anabella! Pije mi krv!“

A skočil. Rukami, hlavou sa zabodol do hladiny. A načisto sa im stratil, zavrel sa im pred pohľadom. Vynoril sa mu iba klobúk. Ale to nebol on. On zostal tam, celkom vážne, pod hladinou.

Poskákali všetci za ním bez váhania, aby mu tam nebolo smutno, aby si nič nemyslel, nezapochoval, ak ešte môže, či mu palec vždy nedržali ako priatelia. Žarty stranou, ale to treba povedať.

Skočili, okolo seba hmatali, šmátrali, lovili, napili sa, do nite sa zmočili, ale milého Tristana neulovili.

Našťastie, ako sa vše stáva, na mostík pribehol aj rybár, ranostaj. Ten hneď čerenom duchaplne začal načierať do mútnej vody. Konečne ho načrel, pred zrakom mechriacich sa, splašených priateľov skutočne vyzdvihol. Potom dokonca klobúk.

Natriasali ho, vytriasali z neho vodu; tým výdatnejšie, čím sa viac sami triasli úľakom a chladom. Dýchali s ním všetci jedným dychom, až sa konečne nadýchol. Odľahlo im. Už dýchal sám, no vďaka výčinu nadtľho zostal im tajomný.

„Dýcha!“

„Čo dýcha?“

„Ba, čo si myslí, to!“

„A je to on, Tristan?“ čudovali sa. „Radšej sa mal s nami napíť vína ako mútnej vody.“

Dohrkotali všetci domov, vlastne ku Kadancovi, na mliekarovom voze, drkotajúc hromadne zubami i s kanvami mlieka.

Výnimočne si po čase vypili prevareného mlieka. Pozhadzovali zo seba všetko, čo nosili, a boli ako dojčatá. Keď rozmrzli a pookriali v teplom, prekúrenom Kadancovom byte, začali si vymýšľať.

Tristan, opojený sladkým mliečkom, si povzdychol, vyrazil ničomu nepodobný zvuk.

„Čo to šepoce?“

Všetci mu viseli na ústach, so zatajeným dychom striehli, čo povie. Tristan im prichodil vzácny, ba tajomný. Netajili sa, mali radosť, že im rybár vylovil priateľa odtiaľ odnikiaľ, spod hladiny.

„Tristan, povedz, konečne povedz, ako tam bolo. Všetci vieš, pod hladinou. Len-len že si nám tam nezostal.“

Tristan si vzdychol, azda i pohol ústami.

„Čosi vraví. Chlapci, čušte. Tristan, hovor!“

A naháči sa skláňali nad ním v napätí. Tristan nič, len hlasne dýchal. Dali mu akoby žartom upíť teplého mlieka. On si upil, vážne a bez žartu.

„Tristan, vravíš niečo? Vrav hlasnejšie, neondej sa. Čo sa ondieš? Nepočuť ťa,“ dohovárali mu, mámili z neho slovíčko.

Cível na nich, prechodil sa im po tvárach vzdialeným, cudzím pohľadom. Konečne povedal:

„Pije mi krv.“

„Tristan, kto? Ktože ti to pije krv?“

„Ona.“

„Kto ona?“

„Ona. A-na-bel-la.“

„Anabella? Ale nevrav! Kde si ju vzal?“

„Chytil som ju. Ako svet vypleštila na mňa oči: Ty si môj chlapec, my sa odkiaľsi poznáme. Chytil som ju, keď som ja tvoj chlapec, a chcel som vás omráčiť. Ona šibla plutvičkou a ušla mi.

Nie, prišla rýchlikom zďaleka, razila siným morom. Vlasy a tvár mala z južných krajín. Tvár od polárnej žiare bledú, veľmi bielu. Mala v sebe smrť a ľadovú púšť bez hlasu. Studená Panna Anabella vzala mi všetku silu.

Chvela sa mi v ruke: Chladno mi, nie som doma. Kdeže doma. Za horami, za dolami. Zo svitu jej očí sa skvapalnili drúzy. Polygónové tetraédre, kázala mi zapamätať. To je môj život nijaký. Studená Panna ma zladovela.“

Ďalej už len nehlasne pohyboval ústami, priam ako ryba. Už ani zamak mu nerozumeli, nadarmo si silili uši, natŕčali ústa, nevedeli lapiť slová, sálajúce zjavne horúčkou.

Dostali strach. Previezli ho domov taxíkom a starali sa oňho. Aby sa im Tristan na suchu nezadusil ako rybička v rybárovej sieti, znášali mu alkoholy.

„No povedz, aké to tam bolo?“

Ale Tristan len mlčal, apaticky polihoval, taký melan-

cholický a nevravný, že sa začali obávať, či sa nepokúsil celkom obyčajne o samovraždu. Konečne sa predsa pochlapil. Keď už mal hodne alkoholu okolo seba, začal piť.

A keď začal piť, iste bude hovoriť, očakávali a núkali sa sami, lebo ich nikto nenúkal.

„Páni, nemusíte sa už o mňa báť, zachránil som sa rozhodne pre život,“ vyhlásil. „Nezáleží, že som vás chcel omráčiť. Povedzte, nadobudla krajinka na stojane iný zmysel? Nadobudol som ja! Anabellou a že som skočil?“

„Anabellou? Naozaj?“ zhíkli.

„Už ju poznáte? Nepoznáte, len mne sa taká ukázala. Myslel som, že už nikdy nič nenamalujem, zúfalý som bol, lebo do každého pomyslenia sa mi vtierala. Najprv mi ju čosi vyplavilo, akú som ju ani vtedy nevidel. Zavesila sa na mňa ona a potom on. Androgýnnny chlap... Ale ozaj neviem, čo vám povedať, ak len nechcete, aby som vám vyprával, čo ešte sám nechápem,“ dodával múdro. Ostatným sa zdalo, že hovorí, akoby bol naozaj vymočený utopenec alebo konope.

„Keď chcete. Tej noci, čo som od vás odišiel z Teofilovho dvora, našiel som ju, Anabellu. Pojal som ju za ruku a ona ma viedla polnočným mestom. Chvela sa tušením, že to príde, ale nechcela ísť do krytu. Zdôverila sa, že hľadá smrť v tomto meste. Načo má žiť, hovorila, keď nikto z jej milých nežije.“

Dostali sme sa z dosahu kostier domov na prázdny priestor, v jej prítomnosti úžasný. Ale tí s okálami siných svetiel na pupkoch pobádali, že unikáme dakde